

сово се прѣселватъ къмъ по-близкитѣ до централния турски контролъ покрайнини; демотишко, силивренско, чорленско и цариградско.

За да имаме горѣ-долу понятие за разселванията въ югоизточна България и то сравнително отъ ново врѣме (карджалийския периодъ, 1770—1810), нека видимъ часть отъ запазенитѣ донѣидѣ изселени отъ тоя край селени, днесъ разпрѣстнати по одринско и цариградския вилаетъ. На сѣверо-западъ отъ Цариградъ, на разстояние 7—8 часа отъ него, около езерото Деркосъ и близо до Черно море, има една група български села на брой 9: Тая-кадъкъ, съ 180 кжщи; Деркосъ, съ 80 кжщи; Дели-Юнусъ, съ 80 кжщи; Тарфа, съ 150 кжщи; Чанакча, съ 150 кжщи; Орфанлий, Индже-къой, чифликътъ Кара-Халилъ, съ 30—40 кжщи и Емри-къой, най-ближното на Цариградъ, съ 100 кжщи, днесъ почти погърчено (ср. в-къ Дневникъ, бр. 1594). Жителитѣ на тия села сж главно отъ казълъ-агашко и ямболско, отчасти отъ чирпанско и малко-търновско, заселени въ тоя край прѣди около „130“ години. Отначало били настанени като чифликчий-работници въ земитѣ на богати бейове-спахии, слѣдъ което постепенно основали и станали притежатели на селата, въ които днесъ живѣятъ.

Втора група български села има въ силиврийско (5 на брой) и въ чорленско (около 15), съ жители главно отъ сливенско и старозагорско, прогонени тамъ пакъ прѣзъ Кърджалийско врѣме. Тѣ сж: Ени-Чифликъ съ 150 кжщи; Ени-Къой, съ 100 кжщи; Авренъ, съ 200 кжщи; Курфалий, съ 130 кжщи; Ермени-Къой, съ 100 кжщи; Синеклий, съ 120 кжщи и чифлицитѣ Калъчлий и Папазларъ съ по 30 кжщи; богатото село Гуджукъ — Сейменъ, съ 200 кжщи, както и останалитѣ, сж почти съ изгубенъ български колоритъ.

На юго-западъ отъ тая група, вече въ одринския вилаетъ и около Малгара и Кеманъ, има третя група български села. По главнитѣ отъ тѣхъ сж: Булгаръ-Къой (Кешанско), съ 450 кжщи; Теслимъ (въ малгарско), съ 250 екзархийски кжщи; Кадж-Къой, сжщо въ малгарско, съ 30 екзарх. кжщи; Пишманъ, пакъ тамъ, съ 120 екзарх. кжщи; Лизгаръ, пакъ тамъ, съ 70 кжщи, отъ които 15 сж уни-